ISSN:2791-9609

“Somuncu Baba Bahçesinin Taze Çiçeği”

somuncubaba
İLİM KÜLTÜR ve EDEBİYAT DERGİSİ

Çocuk

Somuncu Baba Dergisi’nin Ekidir.

OCAK 2023 / Yıl: 29 - Sayı: 267

(Bir Ayet)

"Mallarını gece gündüz; gizli ve açık Allah yolunda harcayanlar var ya, onların Rableri katında mükâfatları vardır. Onlara korku yoktur. Onlar mahzun da olacak değillerdir." *(2/Bakara, 274)*

(Bir Hadis)

"(Mü'min) kardeşinle münakaşa etme, onun hoşuna gitmeyecek şakalar yapma ve ona yerine getirmeyeceğin bir söz verme." *(Müslim, Zekât, 115)*

Editör'den Merhaba

Kardeşlerimize Yardımcı Olmalıyız

Bir insan olarak, Müslüman olarak bütün kardeşlerimize yardımcı olmalıyız. Kendi gücümüzü ve imkânlarımızı başkalarının iyiliği için, dayanışma ruhuyla kullanmalıyız. Zor durumda olanlara yardım etmek toplumdaki her bireyin sahip olması gereken bir değerdir. Muhtaç insanlara yardımcı olmak veya bu amaç için kurulmuş; devletini seven, bayrağına sahip çıkan çeşitli sosyal kuruluşlara, vakıflara bağışta bulunmak, bu gibi yerlerde gönüllü çalışmak, yardım etmeyi istemek, yardımseverlik duygusunun bir göstergesidir. Yardımseverlik, toplumda dayanışma ve bağlılığın sonucu olarak ortaya çıkmış bir değerdir. Bir toplumun varlığını sürdürebilmesi, toplum içindeki dayanışmaya dolayısıyla da bireylerin yardımseverlik tutumu sergileyerek bunu davranışa dönüştürmelerine bağlıdır. Açlığın, susuzluğun, kalpleri yumuşatması, ruhları inceltmesi sebebiyle, yoksulları, kimsesizleri daha çok düşünüp, düşkünlere, fakirlere, hayır kuruluşlarına olan yardımları çoğaltmalıdır. Bu hususta Es-Seyyid Osman Hulûsi Efendi (k.s.) şöyle buyurur: "Birbirimizle kaynaşmalı, yardımlaşıp dayanışmalıyız. Hâli vakti yerinde olan zenginler fakir ve muhtaçlara her zamandan daha fazla yardım etmelidir. Kardeşlik bilinciyle, en samimi duygularla İslâm'ın öğütlediği birlik ruhu ile çalışmalıdır."

Yardımlaşma-dayanışma üzerine Hz. Mevlâna'nın Mesnevi adlı eserinde yer alan şu öğütleri birlikte okuyalım: "Dünyada mazlumların, düşkünlerin feryatlarını duyunca, onlara yardım için koşan er kişiler vardır. Onlar nerede olursa olsunlar, mazlumların feryatlarını duyarlar. Hakk'ın rahmeti gibi, feryat gelen tarafa doğru koşarlar. Dünyanın bozukluklarına, sarsıntılarına, yıkıntılarına destek olan, direk olan; gizli dertlerine, hastalıklarına hekim olan o üstün kişiler, sevginin, adaletin, merhametin ta kendisidirler. Onlardan sebep sorulmaz, onlar yaptıkları işler için dünyalık bir menfaat beklemezler. Onlardan birine, "Can ve gönülden yaptığın bu iyiliği, bu yardımı niçin, neden yapıyorsun?" diye sorulsa, "O mazlumun başına gelen çaresizliği, içine düştüğü gamı, kederi için yapıyorum." der. "İnsanlık ve iyilik hususunda aslan kesilmiş erin avı, sevgidir, merhamettir. İlaç, dünyada iyileştirmek için, hastadan başka kimseyi aramaz. Nerde bir dert varsa, deva oraya gider. Nerde engin bir yer varsa, su oraya akar." Dayanışma ve kardeşlik ruhu ile gününüz ve geleceğiniz aydınlık olsun...

Musa TEKTAŞ

Çocuk Eki
Yıl: 17 Sayı: 193

ISSN: 2791-9609

Somuncu Baba Çocuk Dergisi
OCAK 2023 Yıl: 29 Sayı: 267

Somuncu Baba Dergisi'nin Ücretsiz Ekidir.

İmtiyaz Sahibi ve
Genel Yayın Yönetmeni
Dr. Kemal Demir

Sorumlu Yazı İşleri Müdürü
M. Hulûsi ERDEMİR

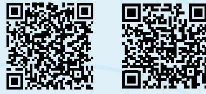
Yayın Editörleri
Musa TEKTAŞ
M. Nazmi DEĞİRMENCİ

Yayın Kurulu
Prof. Dr. Nihat ÖZTOPRAK / Prof. Dr. Ali YILMAZ
Prof. Dr. Sebahat DENİZ / Prof. Dr. Bilal KEMİKLİ
Prof. Dr. Abdullah KAHRAMAN
Prof. Dr. Ali AKPINAR

Grafik Tasarım
Es- Seyyid Osman Hulûsi Efendi Vakfı

Dergimizi, Web Sayfamız ve Mobil
Uygulamalarımız Üzerinden Okuyabilirsiniz:

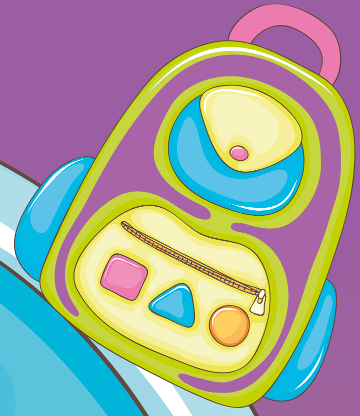

Basım-Yayım
Çamlıca Basın Yayın Eğitim Sağlık
Turizm İnşaat San. ve Ticaret A. Ş
Zaviye Mah. Hacı Hulûsi Efendi Cad.
No: 89 (44700) Darende / MALATYA
Tel:(422) 615 15 00 Faks:(422) 615 28 79
www. somuncubaba. net
cocuk@somuncubaba. net

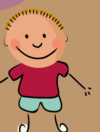

İçindekiler

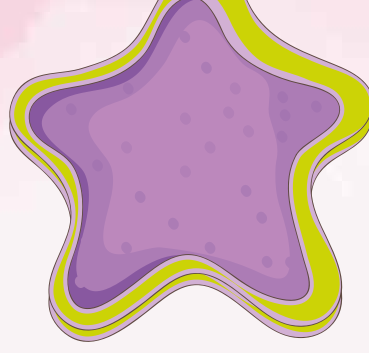
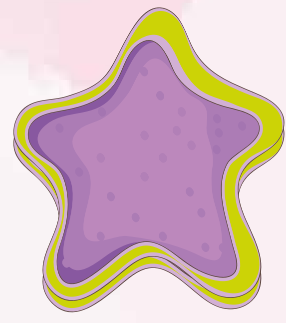
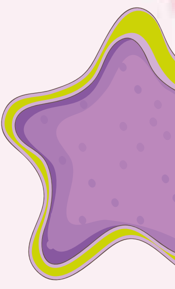

Çizimler:
Feyzanur KESKİNTEPE
Merve GÖY

Canım Babam

Hıçkırık sesleriyle uyandım. Uykulu gözlerle etrafa bakındım. Saat sabahın altısıydı. Dışarıda yağmur yağıyordu. Yağmur taneleri odamın camına vuruyor ve belirgin bir ses çıkarıyordu. Yatağımdan doğruldum. Kimin ağladığını merak etmiştim. Hemen yan odaya geçtim. Bir de ne göreyim! Babam divana boylu boyunca uzanmış, annem ve iki kız kardeşim babamın başında ağlıyorlar.

Şeker hastası olan babam birkaç gün önce yemeği çok kaçırmış. Bir gün önce de, yasak olduğu halde dayanamamış ve baklava yemişti. Herhalde şeker komasına girmişti.

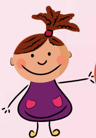

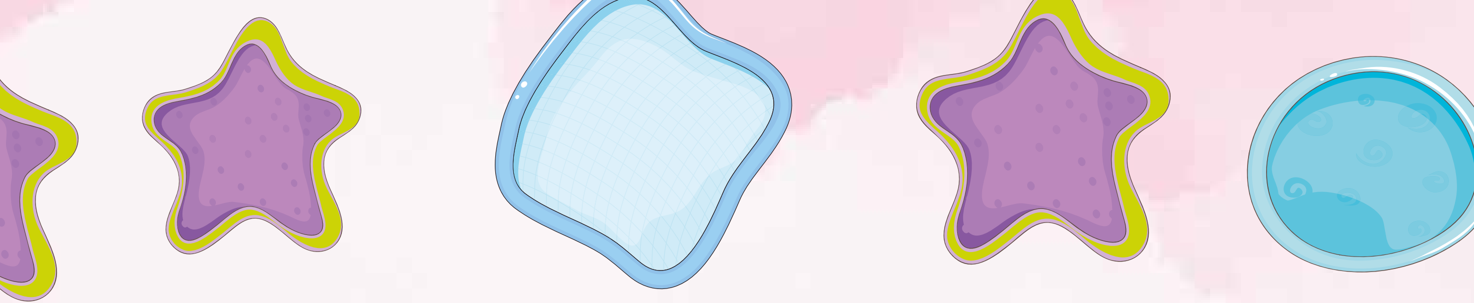
Başucuna geldim. Rengi solmuştu, zor nefes alıyordu. Beni görünce bir el hareketiyle su istedi. Hemen verdim. Sanki boğazına takılıyor gibi içerken epeyce zorlandı.

Babamı öyle görünce gözyaşlarımı tutamadım. Sıkıntıdan terlemiş olan alnını öptüm:

– Babacığım, ne oldu sana canım babam?

Ellerim titriyordu, konuşamıyordum. Annem ve kardeşlerim sürekli ağlıyorlardı. Babam hastaneye gitmek istemiyordu. Annem, komşumuz Osman Amca'yı çağırmamı söyledi. Osman Amca babamın en iyi arkadaşıydı. Evleri hemen yan taraftaydı. Hızla evden çıktım.

Dışarıda ince ince yağmur yağıyordu. Gözümden akan yaşlar yağmur tanelerine karışıyordu. Aceleyle kapıyı yumrukladım. Osman Amca ben gelmeden önce uyanmıştı. Namaza kalkmıştı anlaşılan. Beni öyle görünce telaşlandı:

– Ne oldu evlâdım?

– Babam çok hasta Osman Amca, hemen bize gidelim...

– Neyi var? Ne oldu?

– Şekeri yükselmiş herhalde...

Hızlı adımlarla eve gittik. Babam hâlâ hareketsiz bir şekilde yatıyordu. Osman Amca'nın gelmesiyle annem ve kardeşlerim ağlamayı kestiler. Babam hastaneye gitmemekte ısrar ediyordu, fakat Osman Amca onu dinlemedi. Bana dönerek:

– Taksi durağına git, hemen bir taksi çağır, dedi.

Taksi durağı beş dakika uzaklıktaydı. Durağa kadar koşarak gittim. Heyecandan elim ayağım titriyordu. Nefes nefese kalmıştım. Bir yandan da kötü şeyler aklıma geliyordu. Ya babama bir şey olursa?

Duraktan bir taksiye binerek eve geldik. Taksici üzücü bir durum olduğunu anladı. "Nereye gideceğiz?" dedi. "Hastaneye." dedim. Başka bir şey söyleyecek durumda değildim.

Osman Amca babamı sırtına aldı, taksiye kadar getirdi, arka koltuğa yatırdı. Babam, yattığı yerden bana bakıyordu. Gözyaşlarımı tutamadım. "Seni çok seviyorum babacığım." dedim, yüzünü ve alnını öptüm. Babamın da gözlerinden birkaç damla yaş süzüldü.

Osman Amca taksinin ön koltuğuna bindi. Kapıyı kapatmasıyla birlikte araba hızla uzaklaştı. Annem, kardeşlerim ve ben öylece kalakaldık. Gözlerimiz yaşlı olarak eve girdik. Bütün samimiyetimizle Allah'a yalvarıyorduk:

– Babamı koru Allah'ım! Ona yardım et, acil şifalar ver!

Babama bir şey olursa ne olurdu hâlimiz? Bunu düşünmek bile istemiyordum.

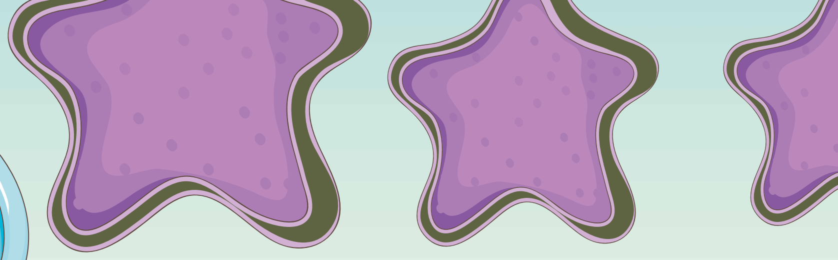
Osman Amca birkaç saat sonra sevinçli haberle döndü: Hastaneye gitmişler. İnsülin ve serum vermişler. Babam komadan çıkmış. Doktor kontrolündeymiş. Durumu iyiymiş. Öğleden sonra kendisini ziyarete gidebilirmişiz. Fakat bu günlerde fazla yorulmaması gerekiyormuş.

Görüş saati gelmişti. Elimizde çiçeklerle hastanenin dar ve uzun koridorunda ilerliyorduk. Heyecanlıydık. Nasıl olmuştu acaba canım babam? Odaya girdiğimizi görünce gülümsedi. Onun tebessümü içimi rahatlatmıştı. Sırayla elini ve yüzünü öptük. Kolunda serum bağlıydı, halsizdi. Fakat evdeki durumundan çok çok iyiydi. Allah dualarımızı kabul etmiş, babamızı bize bağışlamıştı.

Birkaç saat sonra babamı hastaneden çıkardık. Hızla iyileşti, durumu düzeldi. Onun iyileşmesi bizim mutluluğumuzu kat kat arttırmıştı. Babamın sağlık durumuyla yakından ilgilenen Osman Amca'ya güzel bir hediye almaya karar verdik. O günden sonra her akşam yatarken Allah'a dua ediyorum:

– Allah'ım, babamı bizden ayırma, kimseyi babasız bırakma Allah'ım!

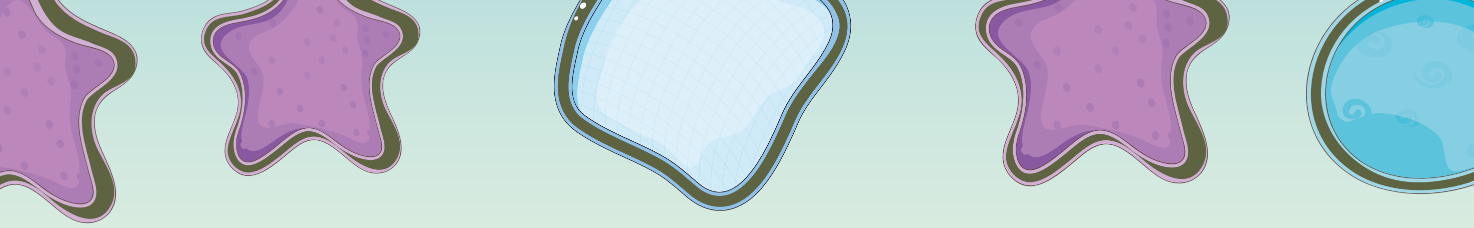

Emine
Yılmaz
DERECİ

ayıcık

Vitrindeki oyuncak bebekler gözüne çarptı. Çeşitli aksesuarlarla süslü bebekler, kız çocuklarının ilgisini çekiyordu. Hele bir tanesinin makyaj çantası bile vardı. Yine vitrinin bir köşesinde çeşit çeşit oyuncak silahlar sergileniyordu. Bu duruma morali bozuldu. Çocuklarını mutlu etmek istiyordu ama hem sağlıklı hem de kesesine uygun bir oyuncak henüz bulamamıştı. Bu pahalı oyuncaklarla çocuklarının ruhunda yaralar açmayacaktı. Eşine;

- Hadi eve gidelim. Çocuklarımın oyuncaklarını kendim yapacağım.

- Sen mi?

Sinem Hanım sadece gülümsedi. Yol üstündeki ipçi dükkânına girdiler. Bir örgü kitabı, tığ, renk renk ipler ve biraz boncuk elyaf alıp çıktılar. Çocukları okuldan alıp eve doğru yürüdüler. Sinem Hanım kendi kendine mırıldandı.

- Gerekli olan malzemeyi aldım. Bu akşam küçük bir ayıcık yapmayı denerim. Yarın da güzel bir bebek. Çocuklar bu işe çok sevinecek.

Akşam yemeğinden sonra bütün aile oturma odasında toplanmıştı. Sinem Hanım eline tığ ve iplerden birini alıp;

- Şimdi ayıcık öreceğim. İçini elyaf doldurup dikeceğim. Nasıl yapacağımı kitaptan ve internetten yapılış videolarını seyrederek az çok öğrendim.

Biraz ördü, sonra olmadı diyerek söktü. Ördü, söktü. Vakit ilerledikçe çocuklar annelerinin örmeğe çalıştığı bu oyuncağa ilgilerini kaybettiler. Babaları ile oynamaya başladılar. Birkaç saat sonra Sinem Hanım;

- Bitti.

Herkes yine başına toplandı. Çocuklar ayıcığa sevgiyle bakıyorlardı. Büyük oğlu sordu;

- Anne, hani ayıcığın kardeşi.

- Kardeşi mi?

- Onu düştüğünde kaldıracak, onun daima yanında olacak, onun hayatta yoldaşı, sırdaşı, kardeşi, oyun arkadaşı olacak, onu daima sevecek bir kardeşi olmasın mı?

- Olsun tabiki de...

Şaşırmış bir o kadar da mutlu olmuştu. Anlaşılan oğluna kardeşliğin ne demek olduğunu iyi anlatabilmişti.

İki kardeş ayıcığı alıp oynamaya başladılar. Ona yakında bir kardeşi olacağını müjdelediler. Sinem Hanım yine aldı tığı, ipi eline, başladı sevgiyle örmeye...

Padişahın Rüyası

Derleyen: Hamidullah HALICI / **Çizen**: Feyzanur KESKİNTEPE

Padişah, bir gece rüyasında tüm dişlerinin döküldüğünü, yemek bile yiyemez hale geldiğini görür. Sıkıntı içinde uyanır. Vezirini çağırıp sarayın rüya tabircisinin hemen huzuruna getirilmesini buyurur. Tabircibaşı yanına gelince, padişah düşünü anlatıp sorar: "Tabircibaşı, bu rüya hayır mıdır, şer midir? Neye işarettir, hele bir söyle."

Tabircibaşı biraz düşünür, sonra utana sıkıla; "Şerdir, padişahım." der. "Uzun yaşayacaksınız; ama ne yazık ki, tüm yakınlarınızın gözlerinizin önünde birer birer ölüp sizi yapayalnız bıraktıklarını göreceksiniz."

Padişah yapılan bu tabirden hiç hoşlanmamıştır ve böyle uygunsuz bir tabir yaptığı için de tabircibaşının hapsedilmesini emreder.

Padişah bir başka tabircinin bulunmasını emreder. Huzura getirilen ikinci tabirciye de rüyasını anlatıp sorar; "Hayır mıdır, şer midir?"

İkinci tabirci de önce biraz düşünür; ama sonra yüzü aydınlanır. "Hayırdır, padişahım! Bu rüya, tüm yakınlarınızdan daha uzun yaşayacağınızı gösterir. Daha nice seneler boyu ülkenizi yönetebileceğinize işarettir."

Padişah, ağzı kulaklarında buyurur; "Bu tabirciye iki kese altın verin!"

Başından sonuna durumu izleyen vezir olanlara bir anlam veremez ve tabirciye sorar: "Aslında sen de tabircibaşı da aynı şeyi söylediniz. Neden onu cezalandırdı da seni ödüllendirdi?" Tabirci gülerek; "Elbette aynı şeyi söyledik; ama önemli olan, kimilerine ne söylediğin değil, nasıl söylediğindir."

Naciye BEYZA

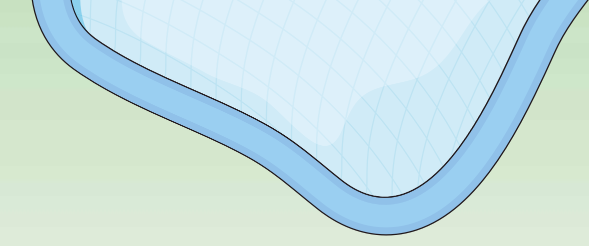
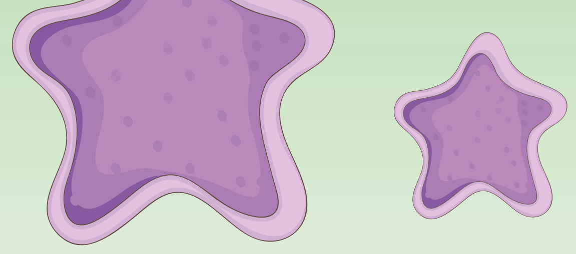
Kardeş Olalım

Kardeşlik, bir zorunluluk olmadan, bir menfaat gözetmeden birbirine destek olmak, karşılıklı güvenmek ve saygı duymaktır. Zor zamanlarında birbirine yardım edebilmek, sırdaş ve gönüldaş olmaktır. Kardeş olmak, arkadaş ve samimi dost olmak; sevinçte ve üzüntüde beraber olabilmektir. Birbirini sevmek, saygı duymak, güvenmek, merhamet etmek, yardımlaşmak ve dayanışmak demektir.

Dinimize göre de bir yaşam biçimidir kardeşlik. Renkleri, ırkları ve dilleri ne olursa olsun, nerede yaşarsa yaşasın bütün mü'minler kardeştirler. Ve aralarında kardeşlik hukuku geçerlidir.

Herkes farklı bir hayata açar, farklı bir ortama açar gözlerini. Herkesin yaşam şekli, yaşadığı ortam birbirinden farklıdır. Ama ortak olan duygular vardır.

İnsan olmanın en büyük özelliği sevgi, saygı ve kardeşlik duygularını taşıyabilmektir. Bu duyguları yaşayarak, karşısındaki insanlara iyi davranmak, hatalarından dolayı affedebilmek, hoşgörülü olabilmektir. Bütün insanlığın huzuru ve mutluluğu için çalışabilmektir. İnsanın güzel özelliklerinden biri, başkası için de yüreğini ortaya koyabilmesidir. İşte duyguda kardeşlik budur ve kardeş olanlar için engel yoktur.

Yaşadıklarımızın etkisiyle, bir gün daha mutlu bir gün mutsuz olabiliriz. Bazen öyle bir an gelir ki; başta yalnız olduğumuzu düşünürüz. Ama etrafımızda bizi hissedenleri gördüğümüzde dayanacak güç buluruz. Duyguların anlaşılması ile birbirimizle daha çok empati kurarız. Duyguda kardeş oluruz.

Kardeş olmak; kan bağı olsun veya olmasın aynı amaca hizmet etmek, birbirine karşı samimi duygular beslemek demektir. Kardeşlik, ailemizin, ülkemizin iyiliği için çalışmak, ilerlemesi için gayret göstermektir.

İnsan sevgisi içimizde hoşgörüyü, diğer insanlara karşı anlayışlı olmayı ve kardeşlik duygularını barındırır. Bir toplumun bireyleri birbirlerini sevmiyorlarsa o toplumun sosyal anlamda gelişmesi beklenemez. İnsanların dayanışma içinde olması beklenemez.Daha güzel bir dünyada yaşamak için iyi insan olmaya özen gösterelim. Barışı, kardeşliği, sevgiyi ve huzuru yayalım yaşadığımız topluma. Zor olan işlerimizi birlik beraberlik içinde sevgi ile kardeşçe çözmesini bilelim. Birbirimize elimiz ile dilimiz ile düşüncelerimiz ve davranışlarımız ile asla zarar vermeyelim. Milletlerin yükselişi, huzurun, düzenin, adaletin, güvenin, kardeşliğin, sevginin ve saygının var olup olmamasıyla doğru orantılıdır. Kardeşlik barışı ve huzuru getiren en temel en samimi duygudur. Birbirimizi öz kardeşlerimiz gibi seversek tartışmalar, kavgalar, olmaz.

Samimi arkadaşlıklar dostluğu, dostluk kardeşliği, kardeşlik de barışı ve huzuru getirir. Kardeşlik duygularıyla hep kardeşçe kalın...

Raziye SAĞLAM

Camgöz ve Arkadaşları Kayak Merkezinde

Kedi Camgöz'ün Günlüğü

Sevgili çocuk dostlarım;

Bu sabah, Hafize Teyze'nin minibüsü olan Rüzgâr'a bindik ve davetli olarak iki saat uzaklıktaki kayak merkezinin açılışına geldik. Hafize Teyze daveti kabul ederken yetimhanedeki çocukların bir kısmını da getirmek isteyince, onlar da o zaman hepimizi bir gece misafir etmek istediklerini söylemişler. Tabi çocuklarla beraber Uzun Kulak'la ben de çok sevindim. Çünkü otelin biz hayvanlar için de ayrı bir bölümü var. Hem de şömine bile yanıyor.

Yetimhanedeki çocukların arabası gelince Hafize Teyze inen her çocuğa kendi ördüğü atkı ve bereleri hediye etti. Renk renk bere ve atkıları takan çocuklar gelip sevinçle Hafize Teyze'ye sarıldılar. Hafize Teyze onlar sarıldıkça;

- Canlarım benim. Sizler sevinince dünya sanki daha bir aydınlanıp güzelleşiyor, dedi.

Açılıştan sonra çocuklar hoca eşliğinde kaymaya başladılar. Herkes neşe içinde kaymaya çalışırken bazısı düşüp yuvarlanıyordu. Çocuklar düştükçe hem kendilerine hem düşen arkadaşlarına kahkahalarla gülüyorlardı. Hepimiz karların içinde bir süre güle oynaya kaydıktan sonra Hafize Teyze seslendi:

- Çocuklar haydi! Şimdi sıcak süt ve pasta zamanı.

Çocuklar pasta lafını duyunca durur mu? Hep birlikte koşarak otele girdik ama beş yaşındaki Ali yoktu aramızda. Hafize Teyze;

- Ali nerde, diye Mehmet'e sordu.

- Bilmiyorum babaanne, deyince hepimiz kaybolmuş olmasından çok korktuk. Hafize Teyze yetimhaneden gelen çocukları Zeliş'le otelde bıraktı ve görevlilerle birlikte Ali'yi aramaya çıktık. Otelin etrafına dağılıp "Aliii!" diye bağırıyordu herkes. Çok geçmeden ileriden Ali'nin kahkahalarını duyduk. Biraz sonra ne görelim; Ali küçük bir geyiğin üzerine binmiş, geyik hoplayıp zıplarken Ali de kahkahalara gülüyor. Bizi görünce sevinçle bağırdı:

- Hey geyiğime bakın!

Hafize Teyze;

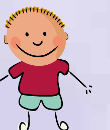
- Yavrucuğum çok korktuk kayboldun diye. Bu geyiği de nerden buldun?

- Çok tatlı değil mi babaanne. Arkadaş olduk biz.

- Evet, çok tatlı ama artık in üzerinden, yavru da yorulmasın.

Ali inince yavru geyik Ali'nin etrafında zıplaya zıplaya bir kez dolandı. Sonra da koşarak gözden kayboldu. Otele döndüğümüzde çocuklar Ali'yi görünce sevinçle bağırıp hepsi birden sarıldılar. Otel görevlisinin dediğine göre yakında bir geyik koruma merkezi varmış ve bazen yavru geyikler çıkıp etrafta dolaşıyorlarmış. O hafta sonu kayak merkezinde çok güzel vakit geçirdik. Çocuklar da çok mutlu oldular.

Görüşmek üzere çocuklar, hoşça kalın...

Ali
BÜYÜKÇAPAR

Kardeşlerimizle İlişkilerimiz

Sevgili yavrularım;

Sıcak vakitleri geride bıraktık. Mevsim bizi kış vakitlerine getirdi, bundan sonra gelecek günlerin daha farklı olduğunu göreceksiniz. Sıcak ve soğuk nasıl oluyor? Biz evimizi hem ısıtıyor hem de soğutabiliyoruz. Peki, yaşadığımız dünya bunu nasıl yapıyor?

Kardeşlerimizle ilişkilerimizi belirli kurallara göre yapmamız gerekir. Aynı anne babadan doğan insanlar kardeş olurlar.Dinimiz bize inananlarında kardeş olduğunu söylerken bize nice güzel hikmetler de sunuyor, size bunların bazılarını hatırlatmak istiyorum.

Bazen büyüklerinize sorduğunuz sorularla onları zor konulara soktuğunuz olur insanlar her şeyi anlamakta ve anlatmakta pek de başarılı olamazlar. Soru sorun ama aldığınız cevapları bir de okulda öğrendiğiniz bilgilerle ölçün ve biçin.

Basit soruların zor cevapları olur!

Evet arkadaşlar, okul işleriniz nasıl gidiyor? Sabahları erkenden kalkmak kolay değil, annelerinizin sözünü dinleyin, erken yatın ve zamanında kalkın. Telefonla çok meşgul olduğunuzu söyleyen büyüklerinizi dinleyin, onların boşa gidecek sözleri olmaz.

Dersleriniz için bilgisayar desteği önemli ama bunun çok da abartıldığı oluyor. Ekran başında geçirilecek süreyi muhakkak kontrol etmenizi hatırlatıyorum.

Ders okulda öğrenilir ve evde tekrar edilir. Kahvaltınızı yapıyor musunuz?

Sabahları yemek yemeden evden çıkmayın, ailenizin hazırladığı sofraya besmeleyle oturup elhamdülillah diyerek kalkın.

Servisleri bekletmeyin. Okula toplu taşım araçlarını kullanarak gidiyorsanız biletlerinizi akşamdan kontrol edin.

Sınıfın huzurunu bozacak davranışlar size yakışmaz.

Ders veren değerli hocalarınızı dikkatlice dinleyin ki yarınlarda onların hayır duaları sizin yol ışığınız olsun. Öğle vakti olunca muhakkak ara öğün yemeklerinizi yiyin. Arkadaşlarınıza da ikram edin, bilin ki paylaşılan yiyecekler bereketlenir ve çoğalır. Eve dönerken serviste yaramazlıklar yapmayın, şoför amcalarınızı üzmeyin. Ders kitaplarınızı ve çantanızı koruyun onlar sizin yarın ki dünyada hatıralarınız olacaktır. Bir gününüzü böyle geçirdikten sonra eve gelen babanızı kapıda karşılayıp ona gün boyu yaptıklarınızı anlatın bakalım o size neler neler söyleyecek.

Bu sayıdaki bilmecem biraz zor olacak, işte bilmecem. "Asla barınamaz öfke ve kin, bir saray ki kapısı yürekteki sevgin..."

Geçen ay bilmecenin cevabı: Kur'an-ı Kerim.

Bir Kitap

Sait ÖZER

Geleceğin İstanbul'u

Yazar: Sara Gürbüz Özeren
Yayınevi: Damla Yayınevi
Yayın yeri ve yılı: İstanbul/2017
Sayfa sayısı: 96
Yaş aralığı: 8+
İşlenin konular: Arkadaşlarıyla gezmek için İstanbul'a giden Yavuz'un kaçırılması;

Yavuz'un kurtulması ve İstanbul gezisinin kaldığı yerden devam etmesi.

Yavuz'un liseden arkadaşları Ozan ve Gökhan birlikte vakit geçirmek, gezmek, eğlenmek amacıyla Yavuz'u İstanbul'a davet ederler. Yavuz da bu daveti kabul eder ve İstanbul'a gider. Yavuz beş saatlik tren yolculuğundan sonra Haydarpaşa Garı'nda Ozan ile buluşur. İki eski arkadaş hasretle sarılır, kucaklaşır. Diğer arkadaşları Gökhan onları Eminönü'nde beklemektedir. Onlar da arkadaşlarını fazla bekletmek istemezler ve Eminönü'ne giderler. Yavuz Eminönü vapuruna binerken küçük bir kaza geçirir. 35-40 yaşlarında bir adam onu kurtarır. Gökhan'la buluşan Yavuz ve Ozan'ın İstanbul gezisi Yeni Cami ile başlar. Biliyor musunuz sevgili çocuklar, Osmanlı tarihinde en uzun sürede yapılan cami Yeni Cami imiş. Yapımı tam 66 yıl sürmüş.

Daha sonra Mısır Çarşısı'na giderler. Burada envai çeşit kuruyemişleri, lokumları büyük bir iştahla seyrederler. Sahil kenarına biraz dinlenmek için gittiklerinde bir de ne görsünler Yavuz'u kurtaran adam da ora da değil mi? Yavuz hatırladığı adama selam verir. İstanbul ne kadar da küçükmüş diye düşünür.

Boğaz turuyla İstanbul'un güzelliklerini doya doya seyreden Yavuz, Dolmabahçe Sarayı'nı, Çırağan Sarayı'nı, Galata Kulesi'ni, Kız Kulesi'ni seyre doyamaz. Kız Kulesi demişken kitabımızda Kız Kulesi ile ilgili anlatılan bir efsaneye ve bu efsaneden hareketle söylenen "Atı alan Üsküdar'ı geçti." atasözüne de yer veriliyor.

Yavuz'u Eminönü vapuruna binerken düşmekten kurtaran bir adam vardı hatırladınız mı arkadaşlar? İşte o adamın niyeti meğer zaman makinesi Ertuğrul'a sahip olmak ve Kaşıkçı Elması'nı çalmak değil miymiş? İşte adının Şahap olduğunu öğrendiğimiz bu adam Yavuz'u Panorama 1453 Müzesi gezisi esnasında kaçırmasın mı? Yavuz o kadar korkar o kadar korkar ki ne yapacağını bilemez. Şahap ve adamları Yavuz'u tehdit eder. Çaresiz kalan Yavuz Ertuğrul'u yani zaman makinelerini çalmak zorunda kalır.

Yavuz kıvrak zekâsıyla Şahap ve adamlarını geçmişe değil geleceğe götürür. Yine burada bir yolunu bulur ve onları Yedikule Zindanları'na hapseder.

Bu gelişmeler Yavuz'u çok yorar. Şahap ve adamları da hazır zindanda iken Yavuz gelecekteki İstanbul'u biraz gezme kararı alır.

Gelecekteki İstanbul trafiğin yer altına indiği, hava taksileriyle ulaşımın sağlandığı pırıl pırıl bir şehir olacaktır. Bütün bunları gören Yavuz, Şahap ve adamlarına merhamet eder ve onları zindandan kurtarma kararı alır. Tekrar geldiği zamana döner. Dedesi Akif Yurttançıkmaz'a olan biteni anlatır.

Kastamonu

İllerimizi Tanıyalım

Ilıca Şelalesi:

Ilıca Şelalesi, ülkemizin doğal güzelliklerindedir. Kastamonu'nun simgelerinden birisi olan bu şelalenin manzarası çok etkileyici. Ilıca Şelalesinin etrafı görülmeye değer bir manzaraya sahip olup suyu da çok soğuktur.

Ilgaz Kayak Merkezi:

Kış sporları ve kayak turizmi konusunda iddialı bir yer olan Ilgaz Kayak Merkezi, Kastamonu'da gezilecek yerlerin de başında geliyor. Aralık ayında başlayan kayak sezonu mart ayının sonuna kadar devam ediyor. Ülkemizin çeşitli bölgelerinden her yıl binlerce kişiyi misafir eden Ilgaz Kayak Merkezi, Kastamonu'nun en önemli turizm noktalarından birisidir.

Çekme Helva:

Kastamonu'nun en bilinen meşhur tatlılarından olan çekme helvanın yapımı oldukça zahmetli olsa da lezzetiyle kendine bağlıyor adeta. Hazırlanması yaklaşık bir saati bulan helva mermer tezgâhlar üzerinde hazırlanıyor.

"Batı Karadeniz'de yer alan Kastamonu; tarihi, yemyeşil doğası, konakları, kalesi, hanları ve masmavi denizi ile görülmeye değer, bambaşka bir Karadeniz şehridir. Kastamonu, Anadolu'nun en eski şehirlerinden biridir."

Kuyu Kebabı:

Genellikle düğünlerde erkek tarafının misafirlerine düğünün şerefine sundukları ikramdır. Lezzetine doyum olmayan bir yöresel lezzettir. Kuzular asılarak kuyunun içine konulur. Kuyuda ağır ağır pişer. Bu lezzeti bir kere tadan bir daha unutamaz.

Şeyh Şaban-ı Veli Külliyesi:

Kastamonu'nun büyük velilerinden olan Pir Şaban-ı Velî Hazretleri'nin türbesinin bulunduğu külliye bünyesinde cami, dergâh, kütüphane, asa suyu ve şadırvan ile dergâh evleri mevcuttur. Geleneksel Kastamonu evlerinin seçkin örnekleri arasında yer alan evler restore edilmiş ve müze olarak hizmete açılmıştır.

Nasrullah Cami:

Cami, 1506 yılında köprü ve şadırvan ile birlikte Nasrullah Kadı tarafından yaptırılmıştır. Cami Milli Şairimiz Mehmet Akif Ersoy'un milli mücadeleyi destekleyen konuşmalarını yaptığı yer olarak da bilinmektedir. Kastamonu'nun en büyük camisi özelliğini taşıyan cami şehrin merkezinde bulunmaktadır.

Kastamonu'nun toplam 20 ilçesi bulunmaktadır. Bu ilçeler; Abana, Cide, İnebolu, Tosya, Daday, Merkez İlçe, Pınarbaşı, Çatalzeytin, Küre, Taşköprü, Şenpazar, Devrekani, Doğanyurt, Azdavay, Ağlı, Araç, Bozkurt, Hanönü, İhsangazi ve Seydiler ilçeleridir.

Ayşe Gül PINAR

Çocuklar İçin Küçük Sözlük

Bıçkı:

Tahta veya ağaç biçmekte kullanılan, karşılıklı iki sapı olan ve iki kişi tarafından kullanılan büyük testerelere denir. Ayrıca motorla çalışan ve daha güçlü olan bıçkılar da vardır.

Balta:

Özellikle odun kesmeye yarayan ve kesici bir alet olan baltaağaç kesmek, budamak, yarmak, yontmak gibi işlerde kullanılır. Baltanlar çeşitli biçimde ve keskin ağızlı, ağaç saplı demir araçlardır.

Başak:

Başak, arpa, buğday, yulaf veya mısır gibi tahıl bitkilerinin sapının tanelerini taşıyan kılçıklı uç kısmına verilen isimdir.

Balina:

Yaklaşık olarak uzunluğu 20 m, ağırlığı 200 ton ağırlığıyla canlıların en büyüğü ve en ağırı olan balinalar yaşamlarının tamamen suda sürdüren ve farklı çok sayıda türden oluşan bir deniz canlısıdır.

Tarihte İlginç Vakıflar

Nisa ERCİYES

Güzel Yazı Öğreten Vakıf

VAKFIN ADI: Mustafa Efendi ibni Feyzullah Efendi Vakfı
KURUCUNUN LAKABI:
KURULDUĞU YER: İstanbul
KURULUŞ TARİHİ: 1155 H. (1740 M.)

Daha ilk derste, bilgiyle beraber güzel yazıya da ne kadar önem verdiğini anlattı. Notunun önemli bir kısmının bundan olacağını ihtar etti. Her dersin bir kısmını yazı talimine (güzel yazı yazma çalışmasına) ayırıyordu.

Neticede öğrenciler, biraz zorlanarak, biraz canları sıkılarak da olsa, fazla not alabilmek için eciş bücüş yazılara elveda demek zorunda kaldılar.

Bir, iki, üç ders... Derken sene sonuna doğru her bir öğrencinin yazısı hatırı sayılır derecede düzelmişti. Mükemmel bir şekilde el yazısı yazar hale geldiklerinde kendileri de şaşırmışlardı bu başarıya.

Bu iyiliği için teşekkür etmeye gittiklerinde, öğretmenleri onlara şunları anlattı:

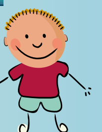
- Bakın çocuklar. Güzel yazı yazma bizde tarihî bir gelenektir. Bu yüzden dünyanın en büyük hattatları bizden çıkmıştır. Bu iş için vakıflar bile kurulmuştur. Mesela İstanbul'daki Mustafa Efendi Vakfı böyle bir vakıftır. Bu muhterem insan, vakfiyesinde ne demiştir biliyor musunuz?

"Söz konusu hattat muallimler tarafından talebelere asgari haftada iki gün güzel yazı (hüsn-ü hat) dersi verilecek, hocalarına günlük on akçe ödenecek."

Sonra öğretmen, öğrencilerine hat sanatımızın ulaştığı zirveyi, ünlü hattatlarımızı vs. anlatıp sözü bir "darb-ı mesel"le bağladı:

- İşte bu yüzden "Kur'an Mekke'de indi, Kahire'de okundu, İstanbul'da yazıldı." sözü meşhur olmuştur. *(Bkz: Vakıflar Genel Müdürlüğü Yayınları)*

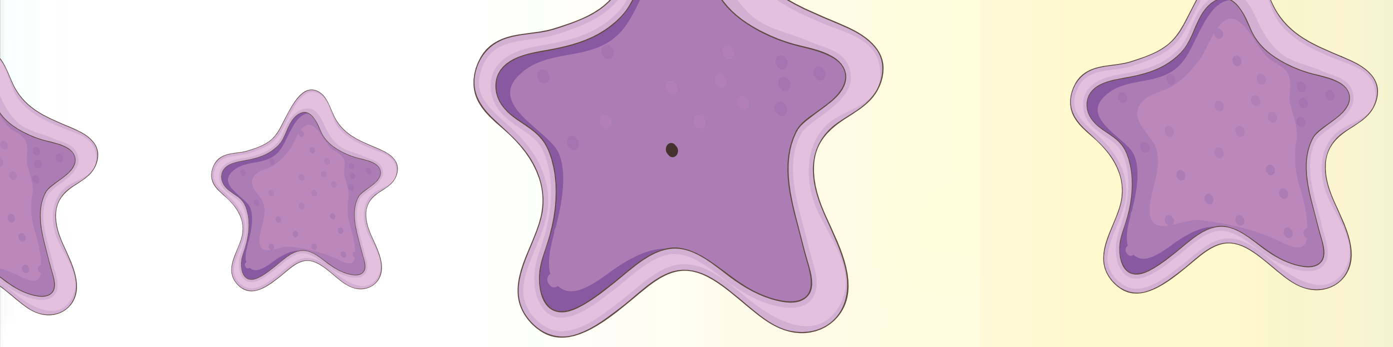
Mustafa
AKGÜN

Minik Kuşun Öğüdü

Eski hayvan hikâyeleri ne kadar rahatlatıcı ve düşündürücüdür. Onlardan birini sunuyoruz:

Bir avcı bir kuş yakalamıştı. Yakaladığı küçük kuş konuşmaya başladı:

"Ben minicik bir kuşum. Beni öldürme." dedi. "Etim, dişinin kovuğunu bile doldurmaz. Eğer beni serbest bırakırsan sana işine yarayacak üç öğüt veririm."

Kuşun söyledikleri avcının dikkatini çekmişti.

"Söyle madem." dedi.

"Dinle öyleyse." dedi kuş. "Birinci öğüdüm şu: Olmayacak bir söz duyarsan, asla inanma!"

Avcı kuşun söylediklerini merakla dinliyordu. İkinci öğüdü söylemesini istedi.

Küçük kuş, "Beni bırak, ikinci öğüdümü şu damın üstünde vereceğim." dedi.

Avcı kuşu bıraktı. Kuş uçup dama kondu.

"Dinle." dedi yine kuş. "Geçip gitmiş şeyler için asla üzülme. Olan olmuş, biten bitmiştir çünkü. Bak, benim karnımda on dirhem ağırlığında bir inci vardı. Çok kıymetli bir inciydi bu. Ne yazık ki elinden kaçırdın."

Avcı hem şaşırmış, hem de kuşu serbest bıraktığına da pişman olmuştu. 'Ah vah' etmeye, saçını başını yolmaya başladı.

Kuş, "Ne oldu?" diye sordu. "Niçin dövünüp duruyorsun? Ben sana olmayacak söze asla inanma dememiş miydim? Sen karnımda inci olduğunu duyunca bu öğüdü hemen unuttun. Kendisi üç dirhem gelmeyen kuşun karnında on dirhemlik inci olur mu hiç? Üstelik ikinci öğüdümü de unutmuşa benziyorsun. Hani elden kaçırdığın şeyler için asla üzülmeyecektin."

Avcı utanmış başını yere eğmişti.

"Üçüncü öğüdünü ver bari." dedi.

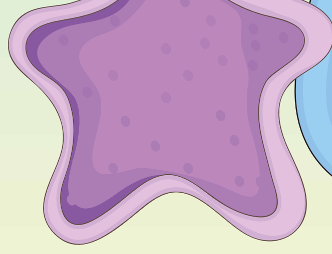
Küçük kuş damdan uçup yüksekçe bir ağacın dalına kondu.

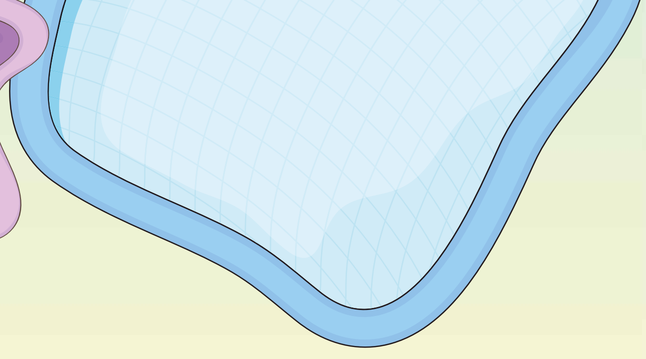
Oradan seslendi:

"Behey sersem avcı. Sen verdiğim ilk iki öğüdü tuttun mu ki üçüncüsünü istiyorsun?"

Bunları söyledikten sonra havalandı. Gökyüzünün boşluğuna doğru süzüldü gitti.

Bir Kardeş Gibi

Aynı anne babadan doğduğumuz, birlikte büyüdüğümüz, sevinçleri, acıları, üzüntüleri paylaştığımız, oyun arkadaşı olduğumuz kardeşlerimiz en kıymetli varlıklarımız... Onlar için hiçbir fedakârlıktan kaçmaz, dünyayı karşımıza alırız. Günlük hayatta kullandığımız "Kardeş payı", "Kardeş şehir", "Kardeş ülke", "Kardeş okul", "Seni kardeşim gibi görüyorum.", "Bundan böyle beni kardeşin say." gibi onlarca söz ve deyim kardeşliğin ne kadar önemli ve değerli olduğunu gösterir. Bir de aynı ailede büyümesek de sonradan hayatımıza giren bize yol gösteren, sevinçlerimizi, üzüntülerimizi, sıkıntılarımızı paylaşan kardeş olan dostlarımız vardır.

Çok satan bir gazetenin kültür sanat yönetmeniydi Olcay Bey. İyi bir gazeteci, yazar ve şairdi. Yayınlanmış şiir ve öykü kitapları beni çok etkilemişti.

İş hayatına atılmış ve çalışmaya başlamıştım. Mizah ve edebiyat dergilerine öyküler yazma tutkumu hiç bırakmamıştım. Cumartesi günleri Cağaloğlu'na gidiyor, gazetedeki ofisinde Olcay Bey'e haftalık yazımı veriyordum. Dergi ve yazılı kâğıtların bulunduğu masasındaki vazoda mevsimine göre gül ve çiçekler olurdu. Bu çiçekler onun ince kişiliğini yansıtırdı. Bir çay söyler, ben çayımı içerken bir önceki yazımın telif ücretini zarf içinde getirirdi. Yazılarımı çok beğendiğini söyler, yazmayı hiç bırakmamam gerektiğini söylerdi. Beni çok severdi ve bunu sık sık ifade ederdi. Ben de onu bir kardeş gibi sever, sohbetine doyamaz, düşünce ve duygularından etkilenirdim.

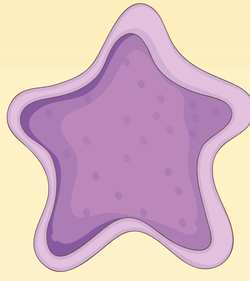
Olcay Bey'le görüşmelerimiz; kitap, sanat, edebiyat, şiir, sinema, günlük hayat üzerine sohbetlerimiz yıllar boyu sürdü. Ne düşündüğümü, o günkü ruh hâlimi anlar, konuşmasını ona göre yönlendirir, beni rahatlatır, duygularımı paylaşırdı.

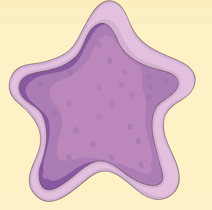
Sonraki yıllarda ilk kitabımı hazırladığımda hiç teklifsiz önsözünü yazarak redakte etti. Bana da yıllar boyu saklayacağım hatıra bıraktı. Kitap basıldığında sevincime ortak oldu.

Vakti son derece değerli olan dostum her gittiğimde benimle ilgilenir, gönlümü alırdı. Onu davet edip ağırlamak istediğimde "Vakit bulduğum bir vakit gelirim." derdi ama gelemedi.

Bir gün olsun olumsuz davranışını görmediğim, her daim yapıcı, yaratıcı, yardımsever, "Gerçek bir kardeş gibi." dediğim dostum ne yazık ki genç yaşta bu dünyadan göçtü. Geriye yapıcı sohbetleri, beyefendi kişiliği, şiirleri, öyküleri ve bana gösterdiği kardeşliği kaldı.

Esra Elif ŞAHİN

Köprü

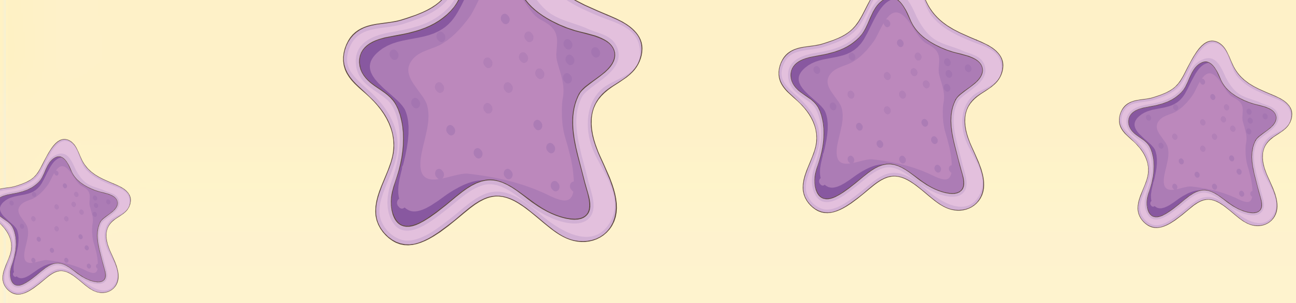
Sevgili arkadaşlar, bugün sizlerle öğretmenimizin anlattığı ibretlik bir hikâye paylaşmak istiyorum:

Bir zamanlar, birbirine bitişik iki çiftlikte yaşayan iki erkek kardeş vardı. Günlerden bir gün bu iki kardeş arasında bir anlaşmazlık baş gösterdi. İki kardeş, birbirlerine yalnızca küsmekle kalmadılar, yıllardır ortaklaşa kullandıkları tarım arazisini ve makineleri da ayırdılar.

Küçük bir yanlış anlama sonucu başlayan anlaşmazlığı izleyen ayrılık, giderek büyüyen bir uçuruma dönüştü ve en sonunda yerini, karşılıklı kullanılan hoş olmayan sözlere ve kavgaya bıraktı.

Bir sabah, bu iki kardeşten büyüğünün

kapısına bir usta geldi. Elinde büyük bir marangoz çantası vardı. Ev sahibinden geçici bir iş istedi; "Elimden hemen her iş gelir. Birkaç gün çalışırım, işi bitiririm." dedi.

Büyük kardeşin aklına o an bir 'iş' geldi; "Evet, sana göre bir işim var." dedi ve küçük kardeşinin çiftliğini işaret etti. "Şu derenin karşısındaki çiftlik, benim küçük kardeşime aittir. Geçen haftaya dek benim çiftliğimle onun çiftliği arasında bir otlak vardı. Sonra o, buldozeriyle oraya ırmak bendi yaptı ve şimdi aramızda, otlak yerine, çiftliklerimizi birbirinden ayıran bir dere var."

İş isteyen adam, büyük kardeşin söylediklerini dikkatle dinledikten sonra sordu: "Benden ne yapmamı istiyorsunuz?" dedi. "Kardeşim bunu, bana acı vermek için yapmış olabilir, fakat şimdi ben, onun yaptığından daha büyük bir şey yapacağım. Senden, bu kütükleri kullanarak, iki çiftlik arasında üç metre yükseklikte bir çit yapmanı istiyorum." dedi.

İş arayan usta, başını salladı: "Sanırım durumu anladım, efendim." dedi.

Büyük kardeş ustaya kazma, küreğin ve çivilerin olduğu yeri gösterdikten sonra, alışveriş yapmak için kasabaya gitti. Usta ise, tüm gün boyunca sıkı bir biçimde çalışmaya koyuldu. Akşam güneş batarken o işini bitirmiş, çiftlik sahibi büyük kardeş ise alışverişini tamamlamış, kasabadan dönüyordu. Çiftliğe gelir gelmez ustanın yaptıklarına baktı ve şaşkınlıktan gözleri, yuvalarından fırlayacakmış gibi açıldı. Karşısında, yapılmasını istediği çit yoktu ama derenin bir yakasından öteki yakasına uzanan görkemli bir köprü vardı.

Büyük kardeş, hâlâ geçmeyen şaşkınlığıyla bu köprüyü seyrederken, karşıdan birinin geldiğini gördü. Dikkatle baktığında gelen kişinin küçük kardeşi olduğunu anladı. Kardeşi, kollarını iki yana açmış olarak köprünün karşı ucundan kendisine doğru yürüyordu.

"Benim sana karşı yaptığım bunca haksızlığa ve söylediğim bunca kötü sözlere karşın sen, bu köprüyü yaptırarak ne denli iyi ve ne denli büyük bir insan olduğunu gösterdin, şimdi bir büyüklük daha yap ve sen de kollarını açarak bana gel." dedi.

Köprünün iki ucundan ortaya doğru yürüyen kardeşler, köprünün ortasında bir araya geldiler ve özlemle kucaklaştılar. Büyük kardeş bir ara arkasına baktığında, çantasını toplayıp, oradan ayrılmakta olan ustayı gördü; "Gitme, dur, bekle, sana yaptıracağım birkaç iş daha var, çiftliğimde... "

Usta gülümsedi: "Ben buradaki işimi tamamladım, gitmem gerek." dedi ve ekledi: "Yapmam gereken daha çok köprü var."

Kardeşlik köprülerimizi sağlam tutmak dileğiyle, kalın sağlıcakla...

Seda
Bayrak
DURGUT

Bugün

Bugün benim için her günden farklı bir gün. Kardeşime kavuşmam için saydığım günlerin sonuncusu çünkü bugün...

Güneş en turuncu hâliyle parlıyor, rüzgâr en poyraz hâliyle serinletiyordu. Kimi ağaçlar çiçek açmış, kimileri yapraklarıyla övünmeye devam ediyordu.

Okula gidenler yine derslerden yakınıyordu. İşe gidenler trafikten...

Aç olanlar bir günlüğüne tok olma hayali kuruyor, tok olanlar açları görmezden gelmeye devam ediyordu.

Evlerde yaşayan bazı çocuklar sokakta oynamak, sokaklarda yaşayan bazı çocuklar bir evde olmak istiyordu.

Kuşlar yine özgürdü. Bulutlar yine sonsuz.

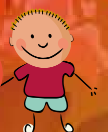
Dünya dönüyor, mevsimler değişiyordu.

Koşmaktan yorulmuyordu bazen insanlar. Yorulduklarını fark ettiklerinde çok geç oluyordu.

Annesine sarılmayı unutuyordu bazen insanlar. Babasına, kardeşine...

Bense, kuşlar gibi özgür olmak istiyordum. Bulutlar gibi sonsuz. Hızla dönen dünyada durup, kardeşime sımsıkı sarılarak yıldızları sakince seyretmek istiyordum.

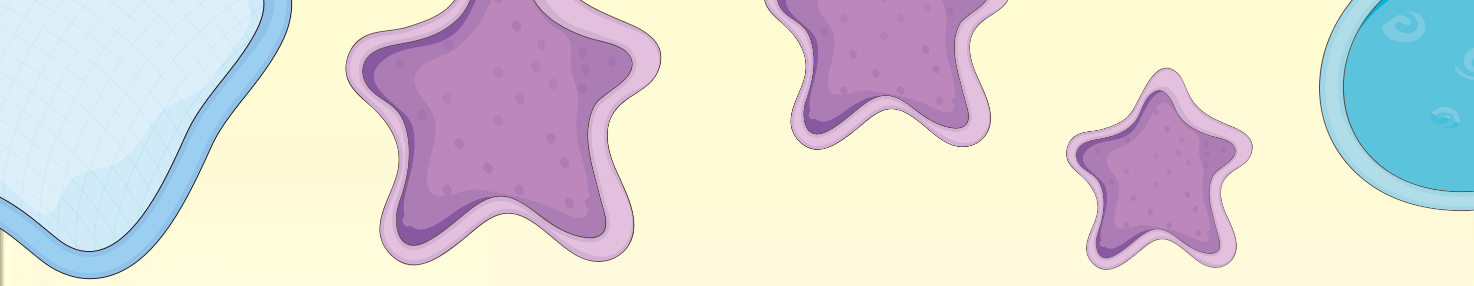
Bugün farklı bir gündü. Kardeşim geliyordu ve ben ona kavuşmak için can atıyordum...

Sibel U.
ÖZDEMİR

Hey Yeni Yıl, Sesimizi Duyuyor musun?

Bugün çok mutlu ve heyecanlıyım. Anneannem, babaannem, dedem, teyzem ve halamlar bize geldiler. Bu akşam soframız şenlikliydi. Yemeğimizi yedik. Güldük, eğlendik, şarkılar söyledik. Dedem çocukluğunda yılbaşını nasıl geçirdiklerini anlattı. Onu dinlerken değişen pek bir şeyin olmadığını fark ettim.

Kuzenlerimle fırdöndü ve eğlendirici çeşitli oyunlar oynadık Sonrasındabirbirimize aldığımız hediyeleri verdik. Paketleri açtıkça hepimiz sevindik.

Birkaç saat sonra yeni bir yıla gireceğiz. Günler, haftalar, aylar geçecek. İlkbahar, yaz, sonbahar, kış gelecek. Derken o yıl da bitivecek. Her yeni yılla birlikte yeni umutlarımız olacak. Belli ki bu yıl da hepimizin gerçekleşmesini istediği şeyler var. Elbette benim de dileklerim olacak ama yeni yıldan değil; çünkü ben artık on iki yaşımda olduğum için çalışmadan, emek vermeden umutlarımıza ulaşamayacağımızı biliyorum. O yüzden yeni yılda yapacağım şeyleri planlıyorum. Kendime yeni hedefler koyuyorum. Gitmek, görmek istediğim yerlerin isimlerini yazıyorum listeme. Daha başarılı olabilmek için günü gününe derslerime çalışacağıma söz veriyorum kendi kendime. Dedem soruyor bir anda "Çocuklar yeni yıldan neler bekliyorsunuz?" diye bana ve kuzenlerime.

"Mutlu ve huzurlu bir dünyada yaşamak, kendimi güvende hissetmek istiyorum dedeciğim. Savaşlar bitsin, herkes birbiriyle huzur içinde yaşasın. Hep barış olsun. Bu dünya hepimize yeter." diyor Esila.

Hep birlikte alkışlıyoruz Esila'yı.Sonra Orhan konuşmaya başlıyor.

"Hepimiz için sağlık diliyorum. Hasta olan kardeşlerim tedavi görebilsinler. Durumu iyi olan büyüklerim onlara yardım etsinler. Sokak hayvanlarının korunmasını, zarar görmemelerini istiyorum."

Alkışlarımız Orhan için.

"Sen ne düşünüyorsun İlayda?" diyerek bakışlarını bana çeviriyor dedem.

"Çocukların annesiz babasız ve evsiz kalmamasını umut ediyorum. Yaşadığımız dünyanın daha fazla kirletilmemesini, suyumuzun bitmemesini, doğaya zarar verilmemesini, ağaçların kesilmemesini istiyorum." dememle alkış seslerini işitmem bir oluyor.

Dedem; "Çocuklarımızın yeni yıldan istedikleri şeyleri duyuyorsunuz değil mi evlatlarım? O zaman biz yetişkinlere büyük görevler düşüyor. Onlara tertemiz bir gelecek bırakmak, umutlarını gerçekleştirmek için elimizden geleni yapmalıyız. Elele vermeliyiz. Birlik olmalıyız. Yarınları güzelleştirmeliyiz." deyince alkış seslerimiz havai fişeklerin seslerine karışıyor. Demek ki saatler on ikiyi gösteriyor.

Yüreğimizde büyüttüğümüz onlarca umutla yeni bir yıla girdik. Büyüklerimizin ellerini öptük. Hayır dualarını aldık. Onlar kendi aralarında sohbete daldıklarında biz bahçeye çıkarak yılın ilk karını karşıladık kuzenlerimle ve hep bir ağızdan gökyüzüne haykırdık "Hey yeni yıl sesimizi, umutlarımızı, dileklerimizi duyuyor musun?" diye.

Dostlarımızdan İlginç Bilgiler

ERKEK MAYMUNLARIN DA TIPKI İNSANLAR GİBİ SAÇLARI DÖKÜLÜR VE KELLEŞİRLER.

DENİZATLARI YERYÜZÜNDE ERKEKLERİ DOĞUM YAPAN TEK CANLILARDIR.

KAR LEOPARLARI BİR SEFERDE 15 METRE İLERİYE ZIPLAYABİLİRLER

KOMODO EJDERLERİNİN SALYALARINDA 50'DEN FAZLA BAKTERİ TÜRÜ YAŞAR. EJDERİN ISIRDIĞI HAYVANLAR 24 SAAT İÇİNDE KAN ZEHİRLENMESİNDEN ÖLÜRLER.

İNSANLARDAN SONRA DÜNYANIN EN ZEKİ HAYVANI YUNUS BALIĞIDIR.

“İslâm'ın temel taşı olan birlik, öyle bir mana taşır ki bozulması toplum için felâket olur. Bunun içindir ki, Sevgili Peygamberimiz "Birlik rahmet, ayrılık afettir." buyuruyor. Bu hususta Hazret-i Kur’an, Müslümanları, parçaları birbirine kenetlenen tek bir binaya benzetiyor. Şu halde birbirimizi koruyup esirgemekte, sevip saymakta, bir vücudun uzuvları mesabesinde bulunduğumuzu asla hatırdan çıkarmamalıyız. Birbirimize karşı iyi niyetli ve faydalı olmaya çalışmalıyız, birbirimizi incitmemek dinimizin emri ve icabı olmakla beraber aynı zamanda insanlığın gereğidir.”

Es-Seyyid Osman Hulûsi Efendi (k.s.)

Uyu Ninniyle Ninniyle

Uyu benim minik kuzum,
Uyu benim iki gözüm,
Hem sevincim hemi nazım.

Uyu ninniyle ninniyle,
Büyü sevgiyle sevgiyle.

Uyu benim kır çiçeğim,
Uyu benim kelebeğim,
Uyu benim can bebeğim.

Uyu ninniyle ninniyle,
Büyü sevgiyle sevgiyle.

Ne tatlısın böyle yavrum,
Yoluna yoldaş olurum,
Hadi artık gözünü yum.

Uyu ninniyle ninniyle,
Büyü sevgiyle sevgiyle.

Rüyana kuşlar girecek,
Ay dede selam verecek,
Başın göklere erecek.

Uyu ninniyle ninniyle.
Büyü sevgiyle sevgiyle.

Gökte ay var sini sini,
Çok severim yavrum seni,
Hadi artık yorma beni.

Uyu ninniyle ninniyle,
Büyü sevgiyle sevgiyle.

Yusuf DURSUN

